

Allen Ginsberg

METAFIZIKA

Ez az egyesegyedüli
égbolt; éppen ezért
ez az abszolút világ.
Nem létezik más világ.
A kör tökéletes.
Az Öröklétben élek.
A világ útjai
az Ég útjai is.

SZERELMES VERS WHITMAN TÉMÁJÁRA

Bemegyek halkan a hálósobába és a mátkapár közé lefekszem
égből-lezuhant testük megfeszülve vár meztelenül és nyugtalanul
karjuk eltakarja szemüket a sötétben,
vállukba, mellükbe temetem arcom, bőrüket belélegzem,
cirógatok, csokolok nyakat és arcot és a fart kitárom a megis-
merésre
lábak befogadásra készen, széttárva a magasban, hímvesző a sötétben
nyilallva támad
felkorbácsoltan, a nyílástól a sóvár fejjig
vacogó-pucéran egybekulcsolt testek, forró ajkak és tomporok egy-
másba csavarozva
és szemek, villogó, bővülő szemek, önfeledt nézéssé kitágulók,
és a mozdulat nyögései, hangok, kezek a levegőben, kezek a
combok között
a meglágyult ajkak nedvében ázva, hasak lüktetve összehúzódnak
míg a fehér kéz az örvénylő lepedőre árad,
és a menyasszony bocsánatért esdekel és a vőlegényt a szenvedély
és részvét könnyei lepik el,
s én kikelek az ágyból újra feltöltődve a búcsú végső meghitt
mozdulataitól és csókjaitól –
mindez mielőtt felébredne az elme, árnyak és zárt ajtók mögött
a sötét házban
ahol a lakók kielégítetlenül kószálnak az éjben,
meztelen kísértetek, odakint a csöndben keresik egymást.

KENJETEK MINDENT EGYVALAKIRE

Mindenki tehet róla csak én nem.
Nem én csináltam. Nem én indítottam be a világegyetemet.
Nem én loptam le Dr. Mahler tetőcserepeit tyúkólam számára
ahol hat kiscsibém volt pénzért vettem őket s így csaltam oda
gimnazista barátaimat hogy játsszanak az udvaron velem
Ők lopták el a cserepeket átmegegyek az utcán a cukorkaboltba
s megmondom az öreg bácsinak ki az üvegpult mögött áll hogy
dühös vagyok a barátaimra
a cseréplapásért nekem kellett elvinnem a balhét –
Ma éjjel álmomban az utcasarkon megvádoltak megint
Mélyen meghajolva lehúzott nadrággal kellett állnom a fenekemet
verték szégyenkeztem
Elpirultam meztelen volt az énem vágy tört rám mindenki látta.

ELÉGIA NEAL CASSADYÉRT

Oké Neal

éteri Szellem
tisztá mint mozgó lég
kék mint városi hajnal
boldog mint a fény melyet a Nappal sugároz
a város új épületei fölé –

Mája óriás téglái újra magasodnak
a Lower East Side-on
teljes ködfüstben ablakok ragyognak.
Jelenésre nincs most szükség.

Peter a szomszéd szobában szomorún egyedül alszik.
Új testet öltöttél? Hallod-e szavam?
Ha volt erő, hogy hallja a láthatatlant
és áttörjön Mája Falán
a tied volt az –

Szellem, most mi vagy?

A testben lakoztál –
A testet elhamvasztották
vasúti sín mentén

San Miguel Allende Sivatagban

kívül a városon,
szellemmé vált a Szellem
vagy a géplény Hamuvá enyészett.
Gyöngéd Szellem, köszönöm hogy megérintettél gyöngéd kézzel
Midőn fiatalon, szépséges testben lakoztál,
Mily tiszta érintés Remény volt túl Mája étken
Mi vagy most,
Személytelen, gyöngéd –
megmutattad nekem az izmod (melegséged) több mint húsz éve
amikor mellednél remegve feküdtem
átölelted nyakam,
– álltunk egymás mellett egy 103. utcai üres szobában
Hallgattuk az öreg rádiót
hunyt szemmel

Sabda örök pírja

felfénylett agyunkban,
Illinois Jacquet Szaxofon-Borzongása
Louis Jordan látnoki rikoltozása közben,
Mézcepegetetők, Gyere Mihály és nyiss kaput
Krisztus Apokalipszisének –
Az épületek mellékesei –
Ez az én New York-i Látomásom
Kint a Keleti Negyed iroda-lakásai
ahol felsírt a telefon tegnap éjjel
s egy idegen barátságos denveri Hang
megkérdezte, hallottam-e, hogy nyugaton mi újság?

Balsejtelmem volt, Eugene Oregon vagy Hollywood fenyeget készülő
kudarcok.

„Nem”, mondtam – „itthon se voltam egész héten”,
„Nem hallottad, hogy nyugaton mi újság,
Neal Cassady meghalt –”

Peter galambhangú Óh-t lehelt a falon túl a másik készülékbe.
Képed néz derűsen, könnyesen, feszülten
egy gyertya lobog,
zöld füstölő-rúd a házi istenek előtt.

A Katonai Parancsuralom legyőzi az Egyetemeket, Próféciád
közeleg, legkedvezőbb értelme ledönt minket
míg fel nem virrad a Nagy Év.

Kesey Oregonban regény-nyelven ír
egyedül családi farmon.

Nem vót több dógod? Művedet befejezted?
Láttad-e legidősebb fíjad?

Oszt mér hattál minket itt?
Megnyertük a csatát?
Rémkép vagyok fogsoros csontváz, koponyám
párnán pihen
hívlak szellem
isten visszhang tudat, szomorún
mormolok magamnak.

Nincs szükség sirámra hajnali fényben
a világ szabadult
vágy kielégült történetednek vége
a mese végigmesélve, a Karma beteljesült
imák megkoronázták
a testet öltött látomást, az új tudat beérett
a szellem megjárta körét
a világ üresen áll, buszok bömbölnek az utcán –
bőséges szemét szétszórva a járdán –
A Ragyogás megalvadt, a meghitt fantomszerű fátum
önhajnalába visszatért
végzeted vasúti sínre zuhant

Testem lengén lehel
egyedül fekszem,
élek

Csak a hús halmairól hervad le a hűség
bő boldogság boltozódik bennem,
beszélni tudnék hozzád örökkön,
A gyönyör kimeríthetetlen,
lélekkel társalog a lélek,
Ó lélek.

Lélek Uram, bocsásd meg bűneimet
Lélek Uram áldj meg ismét engem
Lélek Uram bocsásd meg rémkép testem kívánságait
Lélek Uram múltbeli jóságod hadd köszönjem,
Lélek Uram az Égben, Miben különbözött halandó formád,
Mi újat nyújt még a Tér nagy mutatványa?
Szédült szenvedélyeket a Kérdés
nemzódéseit? Gyötrelmes ügetést Texasban éjjel,
pszichedelikus busz hedzsra-dzsesszét,
Zöld autó-poézist, ihletett utakat?
Legtöbbször Jack nézett Lowellben búsan szembe a rémmel –
csak a te nemes Éned volt még olyan magányos.
Lélek Uram, én meg egyedül sodródom:
Ó mély sóhaj